

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО НИКОЛА НИКОЛОВ с/у БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 68079/01)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

14 юни 2007 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

14/09/2007

Настоящото решение ще стане окончателно при условията определени в член 44 § 2 от Конвенцията. Върху него могат да бъдат извършени поправки по формата.

По делото Никола Николов с/у България,

Европейския Съд за Правата на Човека (пето отделение), в състав

от :

Г-н П. ЛОРЕНЦЕН, *председател*,

Г-ЖА С. БОТУШАРОВА,

Г-ДА К. ЮНГВИЕРТ,

В. БУТКИЕВИЧ,

Г-ЖА М. ЦАЦА – НИКОЛОВСКА,

Г-ДА Р. МАРУСТ,

М. ВИЛИЖЕР, *съдии*,

и Г-ЖА С. ВЕСТЕРДИЕК, *секретар на отделението*,

След проведено съвещание на състава на 22 май 2007 г.,

Постановява следното решение, прието на същата дата :

ПРОЦЕДУРА

1. В основата на делото стои жалба (№ 68079/01) подадена срещу Република България, с която гражданинът на тази държава г-н Никола Ценов Николов ("жалбоподателя") сезира Съда на 14 декември 2000 г. по силата на член 34 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи ("Конвенцията").
2. Българското правителство ("Правителството") се представлява от своя агент Г-жа М. Пачева, от Министерството на правосъдието.
3. Жалбоподателят претендира, че неговото право да бъде съден в разумен срок или да бъде освободен по време на процедурата, както и правото му да обжалва задържането си са били нарушени. Той се жалва също от продължителността на наказателната процедура срещу него.
4. На 3 ноември 2005 г., Съдът обявява жалбата за частично недопустима и реши да информира Правителството за оплакванията по жалбата въз основа на член 5 §§ 3 и 4, както и за оплакванията въз основа на член 6 § 1 . Позицията на член 29 § 3 от Конвенцията, Съдът реши че ще се произнесе едновременно по допустимостта и съществото на делото.

ФАКТИТЕ**ИЗЛОЖЕНИЕ НА ФАКТИТЕ**

5. Жалбоподателят е роден през 1948 г. и живее в София. В момента е задържан в изпълнение на присъда – лишаване от свобода.

А. Наказателната процедура срещу жалбоподателя

6. През 1989 г., жалбоподателят е бил осъден на десет години лишаване от свобода за опит за убийство на майка си. Той е нанесъл удари с нож на жертвата. В следствие на молбата за помилване от страна на майка му, заинтересованият е бил помилван с декрет на Президента на Републиката от 11 януари 1995 г.
7. На 19 май 1995 г., жалбоподателят е задържан в жилището си по подозрение, че е изхвърлил майка си през прозореца на нейния апартамент, намиращ се на шестия етаж на сграда.
8. На 19 май 1995 г., полицията прави оглед на мястото на престъплението. На следващия ден, на заинтересования е повдигнато обвинение за предумишлено убийство и временно е задържан. Той е разпитан в присъствието на служебно назначен адвокат. Междувременно разследващият изслушва брата на жалбоподателя.
9. Аутопсията на жертвата е извършена на 22 май 1995 г. Разпоредена е дактилоскопична експертиза и доклада на експерта е изготвен на 26 май 1995 г.
10. През юни 1995 г., е назначен кръвен анализ на кръвта на жалбоподателя взета след неговия арест с цел да се определи алкохолното съдържание към момента на извършване на престъплението.
11. През юли разследващият разпитва един от полицаите участвал в ареста.
12. На 1^{ви} август 1995 г., на жалбоподателя е назначен нов адвокат. Той е разпитан отново на 22 август 1995 г.; жалбоподателят заявява, че е бил малтретиран от полицаите малко след неговото задържане.
13. Междувременно, разследващите власти призовават свидетели и през юли и август 1995 г., снемат показания от живущите във сградата съседи с цел да открият евентуални очевидци на инцидента.
14. На 18 и 19 септември 1995 г., жалбоподателят се запознава с материалите по делото. Междувременно той декларира, че иска да ангажира адвокат по свой избор. По-късно се отказва от това.
15. На 2 октомври 1995 г., разследващият предлага да изпрати делото в съда. С разпореждане от 23 октомври 1995 г., наблюдаващият разследването прокурор, връща досието за

допълнително разследване, считайки, че трябва да бъде назначена биомеханична експертиза и, че трябва да бъдат разпитани множество свидетели на обвиняемия.

16. На 18 януари 1996 г., разследващият назначава експертиза, която да установи механизма на падане на жертвата. Експерта изготвя своя доклад на 19 април. Той заключава, че жертвата е паднала през прозореца, след като е била блъсната от друго лице. Според събраните свидетелски показания, нейното тяло се е ударило в предмети окачени на прозорците на четвъртия и петия етаж, преди да се размаже на земята.
17. На 12 юни 1996 г., жалбоподателят се запознава с материалите по делото в присъствието на своя адвокат. По искане на заинтересования на 4, 9 и 10 юли 1996 г. са предприети други следствени действия.
18. На една не съобщена дата през 1996 г., заинтересования е изправен пред Софийския градски съд.
19. Провеждат се съдебни заседания на 6 март и 18 юни 1997 г., 15 януари, 17 юни и 10 декември 1998 г., 12 януари, 15 април, 27 май и 4 ноември 1999 г.
20. През ноември 1999 г., председателят на състава се пенсионира. Междувременно друг член на състава излиза в отпуск по болест. Тогава делото е предадено на друг състав на същия съд, който предприема процеса *de novo*.
21. На 9 февруари 2000 г., делото е отложено по искане на адвоката на заинтересования.
22. На 1 и 2 юни, както и на 8 септември 2000 г., съдът изслушва, няколко свидетели, както и медицински и технически експерти. Разпитани са също така и полицаите осъществили задържането на жалбоподателя.
23. На 6 ноември 2000 г., жалбоподателят иска отзоваване на новия му адвокат с мотива, че той не познава делото и, че работи по заповедите на обвинението. Съдът отказва да уважи това искане, след като прави констатацията, че адвокатът е определен на предното заседание, по изрично искане на заинтересования, който е прекратил мандата на своя представител и е поискал служебен адвокат.
24. Делото е разгледано и с присъда произнесена същия ден, съдът признава жалбоподателя за виновен за предумишлено убийство и го осъжда на доживотно лишаване от свобода.
25. На 15 ноември, жалбоподателят обжалва присъдата. Той оспорва фактологичните констатации на първоинстанционния съд и твърди, че майка му се е самоубила. Той посочва в частност, че не е имало преки свидетели на инцидента и, че

заклученията на съда се основават на „хипотезите” на експертите относно механизма на падане.

26. На 10 май 2001 г. се провежда заседание и делото се разглежда. На 7 юни 2001 г., Софийският апелативен съд потвърждава атакуваната присъда, преценявайки, че констатациите на Софийски градски съд са логични и подкрепени от всички материали по делото, а именно от свидетелските показания на съседите по повод отношенията между жалбоподателя и неговата майка, и събитията, които се били случили точно преди и след инцидента, както и от докладите на медицинската, дактилоскопичната и биомеханичната експертизи.
27. На не съобщена дата, жалбоподателят подава касационна жалба. Той твърди, че не е имал възможността да се запознае с материалите по делото на етапа на разследването, че предметите, с които се е сблъскало тялото на майка му при падането, не са били част от веществените доказателства и, че заключенията на съда се базирали на „хипотези” представени от експертите. Освен това, той се жалвал от някои процесуални нарушения свързани с огледа на място.
28. На 19 февруари 2002 г., се провежда заседание и делото е разгледано. С решение от 11 март 2002 г., Върховният касационен съд, отхвърля жалбата на заинтересования. Върховният съд счита, че проверката се е провела в съответствие със закона и констатира, че жалбоподателят е имал възможността да се запознае с материалите по следственото дело, което е било удостоверено от неговия защитник и от разследващия. Накрая, съдът заключава, че фактологичните констатации на инстанциите по същество са били потвърдени от събраните доказателствени елементи.

Б. Жалбите срещу мярката за неотклонение задържане под стража

29. Жалбоподателят е задържан на 19 май 1995 г. На 20 май 1995 г. е временно задържан от разследващия от окръжната следствена служба. Мярката е потвърдена от обвинението на 12 юли 1995 г.
30. Една първа жалба на жалбоподателя срещу мярката е отхвърлена от Софийския районен съд на закрито заседание от 23 май 1996 г.
31. Нови жалби са отхвърлени на заседания на 15 януари 1998 г., 17 юни 1998 г., 10 декември 1998 г. и 27 май 1999 г. Съдът основава своите решения на член 152 от Наказателно процесуалния кодекс който на времето е предвиждал автоматичното временно задържане на лица разследвани за

тежки умишлени престъпления извършени при условията на рецидив.

32. Жалбоподателят формулира ново искане за освобождаване на заседанието на 2 юни 2000 г. Съдът отказва да уважи искането му основавайки се на тежестта на обвинителните факти, рискът от извършване на нови престъпления и опасността от укриване. Той придава особено значение, на факта, че жалбоподателят е извършил престъплението в рамките на три месеца след неговото освобождаване от затвора и на декларациите на заинтересования направени пред психиатричните експерти, направени през май 2000 г. Заинтересованият бил декларира, че няма да се яви пред съда. Накрая, съдът отбелязва, че сроковете за разглеждане на делото са били оправдани от необходимостта да се изслушат множество свидетели.
33. Постановлението е било потвърдено от Софийския апелативен съд на 19 юни 2000 г.
34. На 27 юни 2000 г., жалбоподателят подава нова жалба срещу мярката в която той оспорва *inter alia* решението на апелативния съд от 19 юни 2000 г. На 3 юли 2000 г., съдията докладчик натоварен с наказателното дело, обявява жалбата за недопустима, понеже е закъсняла, считайки, че става дума за жалба срещу решението за отхвърляне на искането за освобождаване, произнесено на 2 юни 2000 г.
35. На 7 юли, жалбоподателят формулира жалба срещу разпореждането за недопустимост, като я депозира в секретариата на Софийски градски съд на 11 юли 2000 г. Жалбата е служебно прехвърлена в Софийски апелативен съд, който на 19 юли 2000 г., отменя решението за недопустимост, считайки че жалбата от 23 юни 2000 г. е била ново искане за освобождаване, а не жалба срещу решението от 2 юни 2000 г. и разпорежда връщането му й Софийски градски съд. Но не изглежда, че искането на жалбоподателя за освобождаване е било разгледано.
36. На заседанието от 8 септември 2000 г., е отхвърлено ново искане срещу временното задържане с мотива, че няма нови елементи оправдаващи промяна на решението на съда от 2 юни 2001. На 20 септември 2000 г., жалбата на заинтересования срещу това разпореждане е отхвърлена от Софийския апелативен съд, който счита, че продължителността на задържането е била оправдана, като се имат предвид тежестта на обвиненията, отежняващите обстоятелства и трудностите свързани със събиране на доказателства.
37. Жалбоподателят е признат за виновен и осъден на доживотен затвор на 6 ноември 2000 г.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО

A. Умишленото убийство

38. По силата на член 116 алинея 1 от Наказателния кодекс, убийството на баща или майка, както и убийството при условията на рецидив подлежи на наказание лишаване от свобода от петнадесет години до живот.

Б. Марката за неотклонение задържане под стража

39. Член 152 алинея 1 от Наказателно процесуалния кодекс от 1974 г. (НПК), в своята редакция преди 1 януари 2000 г., предвижда мярка за неотклонение – задържане под стража на лица обвинени в престъпление наказуемо с наказание лишаване от свобода. За тежките умишлени престъпления, или иначе казано тези подлежащи на наказание над пет години, задържането е било автоматично, освен в случаите, когато всяка опасност от укриване, възпрепятстване на следствието или извършването на ново престъпление е отстранена.
40. Член 152 алинея 3, така както е изменена след 1 януари 2000 г., предвижда промяна на мярката, когато е отстранена опасността от укриване или извършване на ново престъпление.

В. Съдебен контрол на марката за неотклонение задържане под стража

41. Член 152а от НПК, влязъл в сила на 12 август 1997 г., предвижда правото на всяко лице по отношение на, което е взета мярка за неотклонение задържане под стража, да заведе съдебен иск срещу своето задържане. Съдът разглеждал искането в открито заседание с призоваване на страните, в срок от три дни от деня на получаването на искането в деловодството. От 1 януари 2000 г., решението на първоинстанционния съд подлежи на обжалване.

ПО ПРАВО

I. ПО ДОПУСТИМОСТТА

42. Съдът счита, че настоящата жалба не е очевидно неоснователна по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията. Той отчита, освен

това, че не среща никакъв друг мотив за недопустимост. Така, че би трябвало да се обяви за допустима.

II. ОТНОСНО ПРЕТЕНДИРАНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5 § 3 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

43. Жалбоподателят изтъква нарушаване на неговото право да бъде съден в разумен срок или освободен по време на процедурата, така както е предвидено в член 5 § 3 от Конвенцията, редактиран както следва:

„Всеки арестуван или лишен от свобода в съответствие с разпоредбите на т. 1(с) на този член (...) има право на гледане на неговото дело в разумен срок или на освобождаване преди гледането на неговото дело в съда. Освобождаването може да бъде обусловено от даването на гаранции за явяване в съда.”

44. Правителството поддържа, че задържането на жалбоподателя е било оправдано от опасността от укриване и възпрепятстване на правосъдието, обстоятелства отбелязани от съдилищата разглеждали исканията да освобождаване на заинтересования.
45. Жалбоподателят отбелязва, че срокът на неговото задържане надвишава шест години и, че този срок очевидно е несъвместим с изискванията на член 5 § 3 от Конвенцията.
46. Съдът отбелязва, че жалбоподателя е бил задържан на 19 май 1995 г. Неговото задържане, по смисъла на член 5 § 1 с) е приключило на 6 ноември 2000 г., дата на произнасяне на присъдата от Софийски градски съд. Така, че периода, който трябва да се има предвид е повече от пет години и пет месеца.
47. Съдът припомня, че има приемлив период през който основанията за подозиране на задържано лице в извършване на престъпление са основателни и това е условие *sine qua non* за редовността на задържането, но след изтичане на определено време, това не е достатъчно (виж *I.A.c/y Франция*, решение от 23 септември 1998 г., Сборник решения 1998-VII, р. 2979, § 102). Съдът, в този случай, трябва да установи, дали другите мотиви приети от съдебните власти са продължавали да оправдават лишаването от свобода. Когато те се окажат „необходими” и „достатъчни”, той търси в допълнение, дали компетентните национални органи са употребили „особено старание” да продължат процедурата (виж *Labita c/y Италия* [GC], n° 26772/95, §§ 153, ЕСПЧ 2000-IV).
48. В случая, не могат да се отрекат съществуването на сериозни причини жалбоподателят да се подозира в предявените му обвинения, като се имат предвид обстоятелствата при които е

задържан, неговото криминално минало и заключенията на експертите.

49. Що се отнася до причините оправдаващи постоянно задържане, Съдът отбелязва, че българското законодателство и съдебните практики действащи навремето, предвиждат презумпцията, че временното задържане е оправдано, когато става дума за тежко престъпление, освен ако заинтересованият не успее да установи, като му е възложена доказателствената тежест, че е изключена всяка опасност да се укрие, да затрудни следствието или да извърши ново престъпление.
50. Разбира се, една автоматична система за временно задържане би била сама по себе си противна на член 5 § 3. Когато вътрешното законодателство предвижда такава презумпция, Съдът трябва все пак да контролира дали властите са в състояние да докажат съществуването на конкретни факти, които оправдават едно ограничение на правото на неприкосновеност на личната свобода (виж *Ilijkovc/у България*, н° 33977/96, §§ 79-83, 26 юли 2001 г.) и съответно да провери дали презумпцията е била приложена в конкретния случай (виж *Шшиков с/у България*, н° 38822/97, § 60, 9 януари 2003 г.).
51. В случая, вътрешните власти са се основавали единствено върху въпросната презумпция, за да отхвърлят първите искиове на жалбоподателя. В последствие, Софийски градски съд е посочил опасността от укриване и възпрепятстване на следствието, престъпното минало на жалбоподателя и декларацията, че е решен да избегне наказателни преследвания, която той е направил пред експерти психиатри. На 8 септември 2000 г., сезиран с последното искане за освобождаване от страна на жалбоподателя, съдът е счел, че тези обстоятелства са все още валидни.
52. Съдът отбелязва, че тези мотиви биха могли да оправдаят задържането на първо време. Въпреки това, във времето, когато са били изтъкнати, жалбоподателят вече е бил задържан от повече от пет години и поради това, тези мотиви са били загубили необходимия и достатъчния си характер.
53. Относно провеждането на процедурата, Съдът отбелязва, че властите не са показали особено старание.
54. Всъщност ако разследването, първоначално е било приключено в едни разумни срокове, разглеждането на делото от съда на първа инстанция е продължило около четири години. В частност, значително време (март 1997 г. - ноември 1999 г.) се дължи на необходимостта да се процедира по един процес *de novo*, поради напускането на двама от членовете на първия състав. А, този инцидент е би могло да бъде избегнат.

55. По този начин, властите не са действали с необходимата бързина, докато жалбоподателят не е разполагал с никаква възможност, която да забави развитието на процедурата и освен това, не е показал особено възпрепятстващо поведение. Освен това, не се отбелязва никакво специфично обстоятелство, което би могло да оправдае задържането на жалбоподателя за толкова дълъг период (виж, *a contrario*, *Chraidi c/y Германия*, n° 65655/01, §§ 47 и 48, ЕСПЧ 2006-...).
56. Поради прекалената си продължителност, задържането на жалбоподателя нарушава член 5 § 3 от Конвенцията.

III. ОТНОСНО ПРЕТЕНДИРАНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5 § 4 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

57. Жалбоподателят посочва нарушаване на неговото право на разглеждане от съд на въпроса за законността на неговото задържане, доколкото жалбата депозирана на 27 юни 2000 г., никога не е била разгледана. Той се позовава на член 5 § 4 от Конвенцията гласящ следното:

„Всеки арестуван или лишен от свобода има право да обжалва законосъобразността на своето задържане в съда, който е задължен в кратък срок да се произнесе; в случай че задържането е неправомерно, съдът е длъжен да нареди незабавното освобождаване на задържаното лице.“

58. Правителството оспорва тази теза. То признава, че на първо време Софийски градски съд отказва да разгледа жалбата. Въпреки това, в следствие на решение на Софийски апелативен съд, с което се разпорежда връщането на делото и разглеждане на жалбата по същество, съдът би трябвало да е разгледал жалбата и би трябвало да я е отхвърлил. Правителството не предоставя копие от това последно решение на Софийски градски съд.
59. Жалбоподателят отговаря, че не е бил призован да се яви пред тези две съдилища по повод разглеждане на неговия иск, нито пък е бил информиран за постановените решения.
60. Съдът отбелязва, че искът заведен от жалбоподателя на 27 юни 2000 г., на първо време е отхвърлен от Софийски градски съд, който е счел, че става дума за просрочено обжалване на неговото решение от 2 юни 2000 г. След обжалването от страна на заинтересования, апелативният съд разпорежда разглеждане на искането, след като е констатирал, че става дума за ново обжалване срещу задържането. Все пак, въпреки тези ясни инструкции, не се появяват данни по делото, че Софийски градски съд се е произнесъл по искането.

61. Разбира се, Правителството поддържа, че това искане е било разгледано и отхвърлено от Софийски градски съд. Въпреки това, то не предоставя копие от взетото решение и не посочва никакво обстоятелство, което би могло да оправдае този пропуск да представи документа пред Съда (виж, *a contrario*, *Кръстев с/у България* (реш.), № 58500/00, 2 май 2006 г.).
62. Към това се прибавя и факта, че на заседанието от 8 септември 2000 г., Софийски градски съд, сезиран с нов иск срещу задържането, се е насочил към въпроса дали след неговото решение от 2 юни 2000 г., са се появили нови елементи които биха били в състояние да оправдаят пускането на свобода на жалбоподателя и не споменава за никакво решение взето след тази дата.
63. Всички тези елементи карат Съда да заключи, че Софийски градски съд не е разглеждал иска депозиран на 27 юни 2000 г.
64. Тъй като Правителството продължава да не дава никакъв аргумент, който да обясни този пропуск, Съдът счита, че член 5 § 4 от Конвенцията не е бил спазен.

IV. ОТНОСНО ПРЕТЕНДИРАНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

65. Жалбоподателят се оплаква, също така, и от продължителността на наказателната процедура срещу него. Той се позовава на член 6 § 1 от Конвенцията, гласящ в съответните си части следното:

„Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения или основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона.“

66. Правителството оспорва тази теза. То подчертава, че делото е било много сложно от фактическа и правна страна и, че установяването на фактите е изисквало осъществяването на множество следствени действия.
67. Съдът отбелязва, че периода, който трябва да се вземе предвид започва на 19 май 1995 г., дата на която жалбоподателят е информиран за предявените към него обвинения. Той приключва на 11 март 2002 г., дата на която Върховният касационен съд произнася решението си и следователно е продължил около шест години и десет месеца. Този период покрива предварителното следствие и разглеждането на делото от три съдебни инстанции.

68. Относно разумния характер на този срок, Съдът припомня, че разумния характер на сроковете за продължителност на една процедура се преценява според обстоятелствата по случая и според критериите от съдебната практика на Съда и в частност от сложността на делото, поведението на жалбоподателя и това на компетентните власти (виж сред много други, *Pélissier u Sassi c/y Франция* [GC], n° 25444/94, § 67, ЕСПЧ 1999-II).
69. В случая, Съдът счита, че делото показва известна фактическа и правна сложност. От елементите по случая излиза, че не е имало преки свидетели на фактите, търсенията в тази област на разследващите власти са се оказали безплодни. Така, че вътрешните власти е трябвало да назначат серия от експертизи с цел да установят фактите.
70. Що се отнася до поведението на жалбоподателя, Съдът отбелязва, че последният е искал отлагането на едно заседание (параграф 21 по-горе). Освен това, трябва да се отбележат и някои закъснения свързани с исканията на жалбоподателя за смяна на неговия защитник (виж например параграф 14).
71. Що се отнася до поведението на властите, Съдът наблюдава, че предварителното разследване е осъществено за един период малко повече от една година, нещо което, като се има предвид трудността за установяване на фактите, изглежда разумно. След това, разглеждането на делото е било забавено от необходимостта да се процедира към процес *de novo*, двама от съдиите от първоначалния състав, не са били в състояние да изпълнят своите задачи.
72. Съдът взема предвид това закъснение, като този срок бе един от факторите, които го доведоха до заключението за нарушаване на член 5 § 3. В същото време, когато става дума да се уточни разумният срок на продължителност на един процес, не могат да бъдат игнорирани и други обстоятелства, като последващото водене на процедурата.
73. А Съдът отбелязва, че от края на 1999 г. до началото на месец март 2002 г., или около две години и три месеца, делото е било разгледано от три съдебни инстанции. Вътрешните власти са доказали задълбоченост и бързина, случилото се закъснение в първоначалната фаза на процедурата е могло да се навакса и общата продължителност е останала разумна.
74. В заключение, като се имат предвид всички обстоятелства по случая, и в частност, общата продължителност и сложност на процедурата, както и факта, че три инстанции са работили по делото, Съдът счита, че закъсненията дължащи се на властите, не позволяват да се счита, продължителността на процеса като прекалена.

75. От това следва, че не е имало нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията.

V. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

76. По смисъла на член 41 от Конвенцията,

„Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

A. Вреди

77. Жалбоподателя претендира 100 000 евро като обезщетение за нанесени морални вреди.
78. Правителството не представя становище.
79. Като се имат предвид всички елементи с които разполага и произнасяйки се по справедливост, както го изисква член 41, Съдът счита, че следва да присъди на жалбоподателя 2 000 евро като морални вреди, произтичащи от констатираните нарушения.

B. Разходи

80. Жалбоподателя не е представил искане за възстановяване на направени разходи.
81. С оглед на това, Съдът не отсъжда никаква сума за това.

B. Мораторна лихва

82. Съдът счита за уместно да базира мораторната лихва върху лихвеният процент по пределното кредитно улеснение на Централната европейска банка увеличена с три процентни пункта.

C ТЕЗИ МОТИВИ, СЪДЪТ, ЕДИНОДУШНО,

1. *Обявява* останалата част от жалбата за допустима;
2. *Постановява*, че е налице нарушение на член 5 § 3 от Конвенцията;
3. *Постановява*, че е налице нарушение на член 5 § 4 от Конвенцията;

4. *Постановява*, че не е налице нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията;

5. *Постановява*

а) че държавата ответник следва да изплати на жалбоподателя, в срок от три месеца след като решението стане окончателно, съгласно член 44 § 2 от Конвенцията, 2 000 (две хиляди) евро за морални вреди, конвертирани в български лева по курса на деня на плащането, плюс всички суми които биха могли да бъдат дължими като данъци.

б) след изтичането на този срок и до изплащането им, тези суми ще бъдат олихвявани с проста лихва с лихвеният процент по пределното кредитно улеснение на Централната европейска банка, валиден през този период, увеличен с три процентни пункта;

6. *Отхвърля* искането за справедливо обезщетение над тези суми.

Съставено на френски език, след това съобщено писмено на 14 юни 2007 г. в приложение на член 77 §§ 2 и 3 на правилника.

Клаудиа ВЕСТЕРДИЕК
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Председател